

Rugaciune - Octavian Goga

În marturisile sale, Octavian Goga își exprimă crezul despre menirea poetului și a poeziei afirmând: "Eu, grație structurii mele sufletești, cum am crezut întotdeauna că scriitorul trebuie să fie un luptător, un deschizător de drumuri, un mare pedagog al umanului din care face parte, un om care filtrează prin sufletul său durerea poporului și se transformă într-o trambită de alarmă. Am văzut în scriitor un semănător de credințe și un semănător de biruințe." Poezia "Rugaciune", care deschide volumul intitulat "Poezii" din 1905 este o artă poetică în care O. Goga își exprimă aceeași concepție despre poezie, pe care o susținea și în marturisile sale literare.

Titlul "Rugaciune" sugerează tonalitatea de implorare patetică, rascolitoare, în care este scrisă poezia. În prima strofă poetul apare în ipostaza călătorului obosit de drumurile vieții, aflat la o răscruce, tulburat de cămpăna existentială în care se află. Conștient de dificultatea opțiunii, el imploră ajutorul divinității.

Epitetele "rătăcitor", "tulburat", "îstovit", "neputincios", precum și metaforele "prăpastie", "negură", reprezintă simboluri ale zbuciumului launtric al sufletului, ale oboselii sale spirituale. În strofă a doua se accentuează patetismul rugii și se dă o explicație a derutei interioare a poetului. Acesta simte că dorurile încearcă să-l îndepărteze de la menirea lui adevărată, aceea de a privi, nu spre propriile idealuri, ci spre suferințele și speranțele celor mulți. În strofă a treia poetul cere divinității să-i dea tărâș de a compune o operă generoasă în care să existe și vibrația luminoasă a iubirii, blândetea farmecului firii, dar și dezlantuirea furtunoasă a lumii, toate acestea puse în slujba "celor rămași în urmă".

În strofele a patra și a cincea se accentuează atmosfera de rugă patetică, considerându-se reprezentantul umilitilor vieții care au făcut veacuri de-a rândul, garboviți de suferință și care au dreptul să-și înalțe cuvântul prin cuvântul poetului. Astfel, creația artistică nu mai este doar cuvântul unei ființe, ci capătă profunzimea și complexitatea cântecului unei întregi colectivități. Poezia capătă în acest fel accente mesianice, purtând în ea forța de a mântui un neam întreg. Ultima strofă capătă o tulburătoare încărcătură simbolică realizată printr-o suită de metafore care culminează cu definirea poeziei drept "cântarea patimirii noastre" Ca în întreaga creație a lui O. Goga, se remarcă și aici cuvintele religioase și cuvintele cu rezonanță folclorică din a căror împletire se realizează o tonalitate gravă, de Sfânt Hrisov, cu accente vizionare.

De subliniat și melodicitatea versurilor obținută din cadența iambică. În concepția lui Goga, adevăratul poet este numai poetul-cetățean (poeta-văteș), iar poezia este poezia-cântare a unui neam întreg.